

L'Artista i els altres

Isidre Nonell va fer cèlebre aquella frase de múltiples lectures: "Jo pinto i prou". A les seves antípodes, Domènec Fita podria assumir aquesta divisa: "Jo pinto i més". Reclòs en el taller, Fita té la oïda atenta a les veus de fora i la mirada oberta a les finestres del món. Sap que l'obra d'art veritable i plena és alhora un producte individual i un fet social. Per això no fa obra de galeria o de botiga, sinó de carrer, de plaça, d'edifici, de temple o de monument; obra incorporada a l'arquitectura o a l'espai urbà, integrada en l'activitat o en el lleure de la gent, vinculada al desenvolupament de la creença religiosa, de la memòria civil, de la vida quotidiana. Mai no ha volgut "pintar i prou"; sempre ha volgut ser útil, prestar un servei, contribuir a l'enriquiment col·lectiu, fer allò que ell anomena "un art de comunicació pública". Aquesta servitud de l'encàrrec concret i del lloc determinat l'ha salvat de tancar-se en un món formal fossilitzat i exclusiu. Ha renunciat a tenir un estil propi per posar al servei dels altres tots els estils possibles: un de diferent per a cada persona, per a cada indret, per a cada ocasió. I en aquesta relació amb els altres hi ha trobat l'antídote contra la rutina, la font de la inspiració renovada i l'estímul permanent de la creativitat.

Aquesta obertura conceptual i formal de l'obra de Fita és el reflex fidel de la seva actitud com a persona, sempre a punt de trobar-se amb la gent, de prendre part en debats, de dinamitzar accions i d'impulsar iniciatives "Pinta i més" en el doble sentit: més en l'art i més en la vida. I fent-ho així dona passos endavant, perquè tal com va dir Jean-Paul Sartre, "l'artista compromès s'avança al seu temps i mira la tradició present del seu art amb uns ulls futurs".

NARCÍS-JORDI ARAGÓ, Periodista

Del catàleg "**Domènec Fita 70**" – **Expoart** GALERIA. Girona, 1997